

[Pia Kjærsgaard]

dre. Jeg har specielt noteret mig, hvilken retning statsministeren mener en omlægning af dagpengesystemet skal tage. Statsministeren nævnte, at det i langt højere grad skal være arbejdsmarkedet, der finansierer dagpengeudgifterne, og at statens bidrag til dagpengeudgifterne skal være mindre. Det er en opfattelse, vi helt og aldeles deler i Fremskridtspartiet. Det er faktisk vores opfattelse, at såfremt det er muligt, skal a-kasserne privatiseres fuldt ud.

Endvidere nævner statsministeren, at de midler, det offentlige skal spare, skal reserveres til lettelser og afgifter. Herligt, siger vi i Fremskridtspartiet. Der er faktisk temmelig meget at gøre godt med. Det er naturligvis meget vigtigt at holde fast i, at hvis midlerne fremover i højere grad skal komme fra arbejdsmarkedet, skal de, der allerede har bidraget over skatten, naturligvis kompenseres tilsvarende. Hvis det ikke sker, vil det større private bidrag til dagpengeudgifterne virke som en ekstra skat, og det er naturligvis helt uacceptabelt i vores overbeskattede samfund.

Når Fremskridtspartiet har den opfattelse, at dagpengesystemet skal privatiseres fuldt ud, hænger det sammen med, at ledigheden herigennem vil reduceres. Overdrages finansieringen til de enkelte lønmodtagere, vil ledige, der modtager arbejdsløshedsdagpenge uden reelt at være arbejdssøgende, blive udskilt fra a-kassesystemet. Dette betyder, at ledigheden alene af den grund vil falde. Der er også mange andre grunde. Lønpres og andre krav, der medfører større ledighedsrisiko, vil reduceres ved en privatisering af a-kassesystemet, da lønmodtagerne selv skal betale omkostningerne ved øget ledighed.

Dagpengesystemet har i en årrække bevirket, at der reelt har eksisteret minimumslønninger for de laveste indkomstgrupper. Derfor har de laveste indkomstgrupper også haft den største ledighedsrisiko og været udsat for den største ledighed.

Det er en klar fordel, at en privatisering af dagpengesystemet kan medvirke til skattelettelser samt øget opsparing i modsætning til forholdene i dag, hvor dagpengesystemet betyder større skatter og reduceret mulighed for opsparing.

Det ser ud til, at statsministerens åbningstale er præget af de omkring 300.000 arbejdsløse, som regeringens politik har skaffet landet.

Løsningsmodellen på dette alvorlige problem er helt udeblevet til fordel for en række hensigtserklæringer, der mangler reelle løsningsforslag. Jeg skal i den anledning henvise til statsministerens udtalelser om, at man gør ledige passive unge til mere aktive unge ved at oprette totalt overflødige job, som det også ses på mange uddannelser. Vi har fået oplyst, at på bare 10 år er der brugt næsten 70 mia. kr. på jobskabelse og uddannelsesstilbud. Til hvad nytte, kunne man spørge.

Når arbejdsmarkedet skal omlægges, bør vi samtidig afskaffe ferieloven. Ferie bør være et spørgsmål mellem arbejdsgivere og arbejdstagere. Hvis man kan anerkende eksklusivaftaler med begrundelse i den fri aftaleret på arbejdsmarkedet, så skal man også anerkende den fri ret til selv at indgå aftaler om løn og ferier.

Alt i alt vil jeg dog sige, at Fremskridtspartiet vil tage positivt imod oplægget på arbejdsmarkedsområdet. Jeg vil bare med det samme advare imod, ganske kraftigt endda, at Fremskridtspartiet skal bruges som et redskab til at presse Socialdemokratiet ind i forhandlingerne. Bliver det tilfældet, så får vi jo ikke ændret dagpengesystemet til noget brugbart.

Arbejdsløsheden i Danmark er rekordhøj; det er uacceptabelt, at regeringens førte politik har givet dette resultat. Men arbejdsløsheden i sig selv er jo ikke problemet. Det er kun et symptom på, at der er noget ganske alvorligt galt i det danske samfund. Arbejdskraften er ganske enkelt for dyr i sammenligning med udlandets. Hvis regeringen virkelig er alvorlig, når den siger, at den ønsker at give skatte- og afgiftslettelser, er Fremskridtspartiet helt med. Løsningen på arbejdsløshedsproblemet er netop at få reduceret skattetrykket, der så igen kan bane vejen for lavere lønninger, uden at det går ud over reallønnen.

Men problemet med arbejdsløsheden løses ikke på længere sigt gennem omfattende offentlige arbejder. En udbygning af det danske vejnet med skyhøje offentlige udgifter er en klar markering af regeringens idøforladte politik. Det er ikke den måde, man løser problemerne på.

I et afsnit af statsministerens tale føres vi pludselig 5 år frem i tiden, nemlig til 1996, hvor København skal være kulturhovedstad – hvad det så end vil sige. I forvejen smider det offentlige omkring 4,5 mia. kr. ud. Meget af det